

slala. Ljuba in draga si mi pa tudi še posebno zató, ker si mojej rajnej sestri takó zeló podobna. Bodi od sih dob moja tovarišica in punčiko hočeve obé imeti, skupaj jo hočeve oskrbovati in se skupaj ž njo igrati.“

Vse to so Pepinkini starši videli in slišali, ter so bili zeló ganeni. Sklenili so ubogo siroto pri sebi obdržati in jo mesto umrle Aničke za svojega otroka vzeti. To se je tudi zgodilo. Pepinka in Marjetica ste pozneje skupaj v šolo hodile ter se ondu prav pridno učile. To je delalo Pepinkinim staršem mnogo veselja in večkrat so dejali: „Naša Anička je gotovo vesela v nebesih, da je njena punčika, ta njeni mali spominek na zemlji, osrečil ubogo Marjetico, ki nam je ravno tako ljuba, kakor da bi bila naša prava hčerka!“

Josip Vidic.

Iz ruske zgodovíne.

Od 1087. do 1093. léta.

(Po Nestoru.)

V 1087. in 1088. léto je cérkev svetega Mihaela v samostanu Vsevládovem posvétel metropolit Ivan, a igúmenstvo tega samostana je tedàj držal Lazar. V tem létu je Svetopolk iz Novega Grada šel v Turov na knéženje. To léto je tudi umrl Nikon, péčerskega samostana igúmen, a Bolgári so vzeli Múrom.

V 1089. léto je šla Janjka v Grke, hčí Vsevládova, rečena popréj, in privédla je metropolíta Ivana skopca; a vsi ljudjé so dejáli, videvši ga: „evo, náv (duh) je prišel!“ Ta mož nij bíl knjížen, nego uma prostega in prostorék. V to léto je Prejéslavsko cérkev svetega Mihaela posvétel Efrem, te cérkve metropolit, katero je on sezídal, da je bila velíka, kajti bila je metropolíja popréj v Prejéslavlji, in pristrójl jo je z velíko prístrojo ter ukrásil z vsako krasoto in cerkvenimi posódami. Ta Efrem je bil tudi skopec, visocega telesa, in vzdignil je mnogo zidánja: dokončavši cérkev svetega Mihaela je zalóžil cérkev na vratih gradnih v imé svetega mučenika Teodora, in potlej svetega Andreja cérkev od vrát stráni, ter stvóril je kaméno poslópje kopélno, česar popréj nij bilo v ruskej zemlji. Tudi kamén grad je zalóžil od cerkve svetega mučenika Teodora, ter ukrásil Prejéslavski grad s cerkvénim in drugačnim zidánjem.

V 1091. léto je bilo známenje v solnci, kakor da bi mu bilo poginiti, in malo ga je bilo ostalo; kakor mésec je bilo, v 2. uro dné, méseca maja 21. dan. — V to léto je Vsévlad zver lovíl za Višegradom, a kadar so bili zastavili mréže in kličáni (gonjáči) zavpíli, spade prevelíka zmíja (kača) od nebés, in preplašíli so se vsi ljudjé. Ob tem časi je tudi zemlja stókníla, kar so mnogi slišali. To léto se je v Rastovu pokazal vólhev (čarodéj), kateri je skóraj pogíníli.

V 1092. léto je predívno čudo bilo v Platsku. Slišalo se je po noči bobnéenje, vzdihováli so po ulicah bési (zlódeji), tekajóč, kakor ljudjé. Ako je kdo prišél iz hramíne, hotéč vídeti, naglo so ga bési skriváj raníli; a s tega so ljudjé umírali ter nijso sméli iziti iz hramov. Poznéje so se začéli po dnevi javljati; a nij bilo vídeti njih samih, nego le njih kónj kopíta, in

takó so ranili ljudi platske in iz te oblasti. Zató so rékali: „návje (duhovi) bijó Plaščáne.“ V te čase je tudi bilo znamenje v nébesi, kakor krog je bil po srédi neba prevelik. (Evo, zopet nekoliko Nestorovega praznovérja!) V to léto je bila suša, in samí so se zažigali gozdje mnogi in blata; tudi mnoga znamenja so bila po nekatera mésta. Rát (vojna) velíka je bila od Plaveev in od povsod. Vzéli so trí gradí (mésta): Pěščen, Prěvlako in Prílok; a mnoga sela so vojevála po oběh stranáh.

V to léto so vojevali Plavci na Léhe z Basíljkom Rastislavičem. V to léto je umrl tudi Rúrik, sin Rastislavelj. V ta léta so mnozi umirali, da so govorili delajóči krste*): „prodali smo krst od Filipovega dné do mesopusta sedem tisóč.“ A to je bilo za gréhe naše, ker so se bili umnožili gréhi naši ter nepravde (krivíce). To je navédel ná-nas Bog, velěč nam, imeti kajánje (kesánje) ter vztěgniti se od gréha in od zavisti in od drugih dél zlódejnih.

V 1093. léto se je prestavil véliki knez Vsévlad, sin Jaroslávelj, vnuk Vladímerov, méseca apríla v 13. dán, a pogreben je bil 14. dan, strástni (véliki) téden, v četrtek, in položen v grob v vélikej cerkvi svete Sofíje. Ta blagovérni knez Vsévlad je bil iz détskih lét bogoljubiv, držěč pravdo (pravíco), skrběč za uboge, čast vzdavajóč vladíkam (škofom) in svečeníkom, a zeló je ljubil črnorízce (meníhe) ter jim podájal trebovánje. Bil je tudi sam vzdřáže se od pijanstva in od pohotja. Zató ga je ljubil njega otec in mu rekel: „sin moj! blagor tebi, ker slišim o tebi krotkóst, in radujem se. Tí pokojíš mojo starost. Ako ti podá Bog, prijeti oblast mojega stola po bratih svojih s pravdo, a ne z násíljem, to kadar te Bog odvěde od žítja tega, da léžeš, kamor jaz léžem, k mojemu grobu, ker te ljubim bolj, nego li brate tvoje.“ — Steklo se je to prerokovánje njega otca; kajti kakor mu je govóril, takó je ta po svojih bratih prijél stol otca svojega. Kadar je v Kíjevu knézil, imel je več težáv, negoli seděč v Prejěslavlji, ker seděcemu v Kíjevu je bila bridkóst od sinovcev svojih, ki so ga začéli stískati, hotěč vlastí. A on jih je miril, razdaváje jim vlast. V teh skrbéh so mu vstale tudi bolézni ter prispévála je starost k njim. Tedáj je začel preveč ljubiti zmisel mlajših mož ter stvóril svět ž njimi. A tí so ga jeli voditi in prezírati njega prvo družíno ter nijso ljudém dajali dohajati pravde; a sódcí so grabíli in ljudi prodájali, česar ta nij védel v bolézni svojih. Razbolěvši se zeló pošlje po sina svojega Vladíméra v Črnígov. Kadar pride Vladímer ter ga vidi vele bolnega, zaplače se. Prisédla sta Vladímer in Rastíslav, sin njega manjši; a prišel mu je čas, da se prestavi tiho in krotko, ter se priloží k otcem svojim, kněživši 15 lét v Kíjevu, a v Prejěslavlji léto a v Črnígovu léto. Vladímer se je plakal z Rastíslavom, bratom svojim, in potem sta v pogreb pripravila njega teló. Zberó se vladíke in igúmeni in črnorízci in svečeníki in boljari in prosti ljudjé, ter vzevši njega teló z obíčnim pétjem položé ga v svétej Sofíji, kakor smo rekli poprej.

(Dalje prih.)

*) Krsta je mrtváška truga.